

*Quām multa in sylvis Autumni frigore primō
Lapsa cadunt folia: aut ad terram gurgite ab alto
Quām multæ glomerantur aves: ubi frigidus annus
Trans pontum fugat, & terris immittit apricis,*

huic materiæ quadrare nobis videtur, nullamque adeò, quæ ambiguitati obnoxia non sit, occurrere posse orationem.

26. Ab his autem ad alia antequam transeamus, unum adhuc hōc locō, quod in sequentibus usui erit, circa Ambiguitatem monere non inconsultum duximus. Est autem hoc, quod *oratio ambigua*, vel *in se*, & *absolutè*, vel *relatè* & *respectu nostri* talis dicatur. *In se ambigua* est, quando nobis insciis & non advertentibus, plures *oratio recipit sensus*: hos verò cùm advertemus, *respectu nostrum* anceps dicitur. Cumque nos possimus vel loqui aut scribere, vel audire & legere, relativa ista ambiguitas iterum duplex erit, nempe vel *respectu loquentis* aut *scribentis*, vel *respectu audientis* aut *legentis*. *Respectu loquentis* aut *scribentis* anceps est *oratio*, quando sciens volens eum in modum loquitur aut scribit, ut ejus *oratio* plures habeat sensus: *Respectu* verò *auditoris* aut *lectoris*, cùm is in eâ plures reperit. Utrique rursum dupliciter considerari possunt loquens nempe aut scribens vel sine vel cum intentione auditorem lectoremve dubium reddendi, quemnam istorum plurium intellectum voluerit: Auditor verò aut lector ambigens vel non ambigens, quisnam fuerit intentus.

27. Harum porrò Ambiguitatum quædam concurrere possunt, quædam non item, idque multis diversisque modis, ut cuilibet attendenti, easque inter se comparanti apertum est. Nos præcipuos, & qui usum habituri videntur, levi digitō attingemus. Potest itaque *oratio in se* & *respectu nostri* simul, vel *in se*, & non *respectu nostri* esse *ambigua*: At nequaquam *respectu nostri* & non *in se*. Deinde potest *oratio* esse *ambigua in se*, & id non adverti à loquente aut scribente, neque etiam ab audiente aut legente, vel adverti, & quidem ab utrisque, vel ab alterutris. Denique potest Auditor vel Lector de *Orationis ambiguae sensu dubius esse* vel non dubius esse, imò ipsam ambiguitatem non animadvertere, cùm eum dubium reddere voluerit, vel etiam noluerit, imò ipsam orationem ambiguam esse nesciverit Loquens aut Scribens.

28. Inter proximè dicta occurrit, aliquem posse orationem seu ore seu scriptō proferre, quam & sciat, & velit plures admittere sensus; nec hoc ab ullō in dubium revocatum iri existimo. At verò, an plures illi sensus ab Autore & quidem sapiente ac bonō, hoc est, qui noverit quid loquatur, & datā operā decipere nolit, intendi possint, acriter, & quidem præcipue inter Theologos, disceptatur. Partem affirmativam tuentur Cabalistæ, referente

Picō